

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא עז.

מסורת הש"ס

(א) [לעיל עו. וש"נ], (ב) יבמות
 (כה:), (ג) קדושין כו. ע"ש
 לקמן קנ: ע"ש, (ד) ז"ל במי
 שמת, (ה) ז"ל שאינו צריך.
 רש"ש, (ו) ז"ל קאמר. רש"ש,
 (ז) [ז"ל תניא],

גליון הש"ס

תוס' ד"ה קני בו' דבטו
שא' להקדיש. עי' רש"י
במזמורו ששמות דף ג'
ע"כ ד"ה אבל רמ"א
ב"ד' וז"ל דלא תקנו
שיבול להקדיש. ממה
ז' היכן נאמרו דא"ל יוכל
להקדיש מזה המה"א דפסחים
הא דש"ס א"מא ג"כ דז"ן
מזה אלא לדוקא הש"ר
יכול למסור אבל לא המזב
א"כ י"ל דה"ל בש"ע יוכל
להקדישו ודבקי"ל בש"ע יו"ד
פ"ו רמ"א ע"כ

הגהות הב"ח

(א) גמ' צדקה דז לפלוני:
(ב) תוב' ד"ה חוזר וכו'
ממ"נ כדי שלא יוכל נ"צ
הלכות מנומנם ובאשר"י כתב
בתיקון חז"ל וא"י ומה חובה
יש לו צדקה אף שטר ממנה
הוא אין מפסיד כלום דלין
עליו אחריות ומזהב
כדי שלא יפסד הטמן ואם
מכר הוא גמי אינו מפסיד דאי
מאוס אחריות אפי' בלא שטר
מני דלאמב צ"י חז"ל כו':

מוסף רש"י

שני שטרות הם. שני דמיין
ולקחן בשטר (דקדוקי י"ב).
והן בשטר וז' לפדיון.
הקה להם כבוד לזכר
פלוני (דקדוקי י"ב). מחזיק
והוא, וכתבו לו
האשר. ליהא עגמלא
(דקדוקי י"ב). חורו בשטר
אל אמר אין רעני שמה
לו ריהא (דקדוקי י"ב). משיח
כל שטר אין לחור לו
שני שאל מה שטר אלו
פלוני (דקדוקי י"ב). ואינו חורו
בשטר. אחי שכן ו
קנין לו מחזקו קנין אלה
אלה שפיו חורו. על מנת
שכתבו לו האשר.
חור ק' שדה שחי' אל
שפון שחין לזוט אל
ששטר חור חור לו
בשטר (דקדוקי י"ב). ולשדה
שטרות חן. שלש עני
שטרות ואל על לחלק
אלה לזכור (דקדוקי י"ב).
קדם עמוב. קדם ממת
הקפו לו קדם שהזיק
(דקדוקי י"ב). וכתב שטר
ממרה לחין עומן לזקן
אל על שטר עמוב למרז
אל על עניב חמשי
בשל מתיבת השטר וכל
שטר והמנוי ואל וכל
לעומן ק'. (דקדוקי י"ב).

הכי גרסין! אמר אמימר הלכא אפסיוס נקוט במסירה דרבי.
 וכן ריהטא דמגרא ומסקנא בהדיה מקומות דלוחיות נקות
 במסירה ולא צריך למכתב קני לך וכל שעבודיה ולא שום שטר:
 ואמר רב אשי פטריה. הוה דאין השטר מועיל כלום לקנות שטר
 אחר על דאי אלא במסירה תליא

מילתא: דאוסתוס. מריה שטר
חוב: מילי ניגה. דברים הוא מוכר
ולא ממון ממש הלכך מעשה בידים
דהיינו מסירה הוא עיקר קנייתן אבל
שטר אחר לא מהני דמילי לא
משקנו שטר לא יקנה בשטר: שני
משקנו שטר. חלוקין זה מזה: וזו
בשדה זו לפלוגי. אני מקנה לכם
בסודר זה שדה זו לזורק פלוגי והן
קנו לאותו פלוגי כמו שז"ל להם:
חוזר בשטר. אפי' אמר כתבו ותנו
דכל זמן שלא בל ליד מקבל מתנה
יכול זה לעקור שליחותו דאין שטין
שטר בעל כרחו של נותן דאין יפה

כחן במתנה בעל פה לא ינחל ליה דמיהוי מתנה בשטר. ואע"ג
דלמאמר' בחזקת הצמים (ועל דף מ.) קנין בפני שנים ואין צריך
לומר כתבו לסתם קנין לכתיבה עומד הני מילי סתמא דמסתמא
ינחל ליה למקנה שיכתבו שטר לקונה אבל היכא דמחי לא
כתבינן בעל כרחו: ואינו חוזר שדה. שכבר זכר חז"ן
לו לאדם שלא בפניו: על מנת שכתבו כו'. הכי קאמר לא יזכה
עד שיבא השטר לידו: אם קדם מוכר כו'. מי שצריך למעות ורואה
למכור מנכסיו לחבירו ופעמים שהוא מואל סופר וכותב שטר
מכירה כדי שיהא מוזמן ליתנו ללוקח כל שעה שיראה למכור:
כאמור

לֹא קָנִי מִדְּאֻרֵייתָא גַם שַׁבּוּד הִקְרַקְע הַכְּתוּבָה זֶה דֵּהָ קְרַקְע
נִקְנִית בְּכַפֵּךְ וּבִשְׁטֵר וּבִחְזָקָה וּפִלְיוֹ זֶלָּא מִסִּירַת שְׁטֵר חוּב יִקְנֵה וְיֵשׁ
לּוֹמֵר * דְּכֻמוּ שְׁאִינוּ יֹכֹל לְהַקְדִּישׁוּ כְּדֻמוּכַח בְּפִרְק כֹּל שַׁעָה (פְּסָחִים 97
ב.) כִּיּוֹן שֶׁהִקְרַקְעוֹת אֵינֶם כְּרֻשּׁוֹת כִּךְ אֵינִי יֹכֹל לְהַקְנוֹתָן מִן הַמְּוֵרָה

אמר אמימר הלכתא ⁽⁶⁾ אותיות נקנות
במסירה ררכי אמר ליה רב אשי לאמימר
⁽⁷⁾ גמרא או סברא א"ל גמרא אמר רב אשי
סברא נמי הוא דאותיות מילי נניהו ומילי
במילי לא מיקנין ולא ⁽⁸⁾ והאמר רבה בר
רצחק אמר רב שני שמדות הם *זכו בשדה ⁽⁹⁾
לפלוגי וכתבו לו את השטר חוזר בשטר ואינו
חוזר בשדה בע"מ שתכתבו לו את השטר
חוזר בין בשטר בין בשדה ורב חייא בר אבין
אמר רב הונא שלשה שמדות הן תרי הא
דאמרן אידיך אם קדם מוכר וכתב את השטר
באותה

יצא דלקתי ליה שעבוד הקרקעות בשטר^א: **אמר** אמימר הלא תאמר
 אחריות נקנות במסירה. כמז רב יהודאי גאון דאין אחריות נקנות
 בחליפין ולר"ט ולר"ט נראה דגרס אין אחריות נקנות במסירה כדכונ
 דהכי הלכתא^א ומייתי ראייה מתוקף פרק זה בורר (סנהדרין דף לא).
 דלמחר הדיא איתתא דנקפ שטר מתותי דיה אמרה ידענא דבאי
 שטרות דפריע הוא הימנה רב נחמן אמר ליה רבא כמאן כרבי דלמחר
 אחריות נקנות במסירה^א אל לא משום דאי בעיא קלתיה ולי
 הלכתא כרבי מאי פריך רבא ורב נחמן נמי אמאי לא מהדר ליה
 יודאי גלמנת משום דלואיתות נקנות במסירה ועוד דקאמר התם
 איכא דלמרי לא הימנה רב נחמן אמר ליה רבא והא אי בעיא קלתיה
 אי הלכתא כרבי אמאי לא פריך רבא כמאן דלא כרבי ורב נחמן נמי
 קום להימנה משום דלואיתות נקנות במסירה אלא משמע דאין הלכה
 ה לא מלוגא דשטרי להיזי מערס כרי תתא לקמיה דרב נחמן
 שאינו כוונא (ויבא) לכתוב דמרי כרבי מרע ככתובים דמו והוי כסוים
 דשכיב מרע ובהכרח (בבבבב דף פה. וס) גבי הדיא איתתא דלפקידו
 רבא אורי^א דהיא לא היתה רוצה לקנות המלוה אלא התם רצתה לדחוק
 החוב^א והא דלמחר בגט פשוט (לקמן דף קעב) אחריות נקנות במסירה
 דסבר רבא דלואיתות נקנות במסירה דהא בסוף פרק זה בורר (סנהדרין
 א דהנהו דהתם קיימי ומיהו אבי סבר ודאי דנקנה במסירה דפרק
 יצחק מדביר רבא דב אבוא דבהנהו שטרי דמחוח דכתב בהו נאזי בר
 נחום לה אי משום נפלה מחיה זכירי ולי משום פקדון כיון דשמהי
 ה^א ומהתם יש להציא ראייה דרבא סבר אין נקנה מדמיתיה מהתם דלא
 חש למידי דקאמר אבי דלנפילה ופקדון לא חיישין דהא רבא אית
 דקדון אלא ודאי אין נקנה ולהכי מייתי דבי היכי דלא חיישין דלמא
 איתא דחיישין לתרי יצחק אע"ג דלא הוחזקו דאי בהוחזקו פשיטא
 שכיחי נאזי בר חזי טובא במחוח דקאמר מאי אחרת דלמא מסר
 הא דדייק רבא ברבס כל הג (גיטין דף כד: וס) הא קטנה מזי מגרש
 ש על אחרים והיכי דייק דלמא לעולם לא מויליאן דחיישין דלמא
 ש כי עלה היתה מוסרת לחברתה דלא שייך שום קנין במסירתה
 רס רבא נראה לרשב"א דפשיי דייק דבי היכי דקטנה מזי מגרשה
 סף בן שמעון מויליאן ולא חיישין [לשמא מסר ליה לקנות] ולשמא
 ועלמ דאין אחריות נקנות במסירה: **אחריות** מילי גיבנה ומילי
 שטר זה דהיינו מילי בעלמא^א אלל כשכותב שטר בשמו על השעבוד אין
 אין מוזיק לו כלום צין במתנה צין במכר^א נכתבו בן מתנה נפשו (ס) שלא
 שאית רוצה שטרופ ממשעבדי אפילו בלא שטר גובה מנכסים
 מנכסים משועבדים^א וי"ל למפסד לבי שעי" שטר ליה קול שמכר
 שהלוקח ודאי יכול לחזור בו דמאי אמר אדעתא דלא ככתבו לי שטרא
 א שטר יניח ורבינו תם מפרש דבשטר מתנה דוקא מיירי דלא ניחא
 ורי שהוא שטר חוב או שטר מכר ושעבד קרקעותיו ולא יקנו דבריו
 סתמא אדעתא דכתיב ליה שטרא וצין ליה וקשה דלקמן בגט פשוט
 דבבבבו וחתמנו אין כותבין ונותנין אפילו בלא אחריות דחיישין שמא
 אחריות שבו והשתא ליכא למיחש דלמא טריף והדר טריף ומשום
 ש על שדה אחת ויסברו שמכר שדה אחרת או שהוא שטר חוב:
 נקנה

נקנה

וזהו אינו חסר. מוס' הראש' קידושין ט. יב. ואי מתנה כ"ש שאינו מפיסד כלום דהא לא גבי ממשעבדי ואינו אלא לראיה בעלמא. שם. יג. דאיכא קלא טפי בשטר מבעדים. שם. ואע"פ שהמזכור משועבדים אלמא קול יוצא למכר ולמתנה אפי' בלא שטר אעפ"כ אינו דומה קולו של שטר לקול עדים בדעבדי ואי נפש קלא אלא שעל הלוקחות לדרקב ביותר, ואין הכל יודעים בכך. רמב"ם שערבדים קרקעותיו. מוס' הראש' שם.

עין משפט
גר מצוה

י' א מ"י פ"ו מהלכות
מכירה הלכה טו סמג
עשין פב טוש"ע ח"מ סי'
רמג סעיף ו:
יא ב מ"י שס הל' טו
טוש"ע שס סעיף ז:

רבינו גרשום

אמר אמימר הלכתא איתותי
נקות במסירה. ואע"ג
דכתב ליה קני לך וכל
שעבודיה לא קני בלא
מסירת השטר של שעבוד;
חוזר בשטר. דלא אמר זכו
וכתבו ותנו; ואינו חוזר
בשדה. כיון שכבר זכו
בשדה זו לפלוני; חוזר בזה
ובזה. כל זמן שלא כתבו
השטר קדם וכתב לו
אחרי המכירה. קודם
שנתן לו המעות:

מוסף תוספות

[illegible]